

Ἐν τῷ δευτέρῳ τμήματι, τῷ ἑξωτερικῷ, καὶ πτωχοτέρῳ, ἡ μουσικὴ τοῦ πυροβολικοῦ παίζουσα καλὰ κομμάτια συναθροίζει μετέπειτα τοὺς ἐπισκέπτας. Σημαῖαι κοσμοῦσι τὸν κήπον κυματίζουσαι κατὰ τὰς τέσσαρας πλευρὰς, ὑπὸ φιλοκάλους σκιάδας εἶνε τυποποιημένοι ἀξιολογώτερα τινὰ σχετικῶς ἀνθύλλια, καὶ ἀλγεινὴν ἐντύπωσιν ἐμποιοῦσιν ὀλόκληροι σειραὶ θέσεων προορισθειῶν δι' ἄνθη, ἐπὶ θετικῇ ὑποσχέσει, καὶ ἀπομένουςαι κεναί. Οἱ φανοὶ τοῦ φωταερίου ἀπὸ πάνου ὡς κάτω εἶνε δαφνοσκεπεῖς, ὡς νὰ ἐδραβεύθησαν κ' ἐκεῖνοι. . . ἐν ποιητικῷ διαγωνισμῷ. Τινὲς παρατηροῦσιν εὐλόγως διατί νὰ μὴ ἐκθέσῃ καὶ πολλοὶ τῶν παρ' ἡμῖν ποιητῶν τὰς λυρικὰς συλλογὰς των, τὰ *Ἄρθη* τὰς *Ἀρεμώνας*, τὰ *Ἰα*, καὶ τὰ *Μύρτα*, καὶ ὁ Ἀνέστης Κωνσταντινίδης τὴν χαριτωμένην *Ἀρθολογίαν* του.

Ἄλλὰ τὸ κάλλιστον θέαμα εἶνε τὰ ἐκθέματα τοῦ Πτωχοκομείου, ὡς ὠνομάσθησαν· εἰς τὸ ἀποκεντρώτερον μέρος τοῦ κήπου, προστατευόμεν ἑπαξίως ὑπὸ τῶν πτυχῶν καταμπαλωμένης σημαίας, παράκεινται ὡς εἴκοσι χωματένια πεντάλεπτα γαστρίδια, διὰ μικροσκοπίου μόνον ὄρατ'· θάλλουν δ' ἐντὸς αὐτῶν—φαντασθῆτε τα—κάτι χαμομηλάκια, φυλλαράκια δὴλ. μισομαραμμένα, ἐπιδεικνύοντα ποῦ καὶ ποῦ μόνον χαμομήλι, μισοφαγωμένον, ἢ λερωμένον. . . δὲν δύνασθε νὰ κρατήσητε τὰ γέλοια. Καὶ αὐτὰ ἀπεστάλησαν ἐκ Κερκύρας ἐπίτηδες διὰ τὴν ἐκθεσιν, ὡς συλλογὴ *ἰαματικῶν φυτῶν*! Καλὰ τὸ εἶπερ φίλε μου: Καλὰ κάνει αὐτὸς ποῦ τὰ ἔστειλε καὶ μένει εἰς τὴν Κέρκυραν.

*

Ἡ ἑσπέρα ἐπέριψε τὰς σκιάς της, ἡ σελήνη τὰ φέγγη της, οἱ μουσικοὶ ἀνεχώρησαν, οἱ συρρέυσαντες ἠραιώθησαν, καὶ μένω μὲ τὴν προσδοκίαν νὰ ἴδω τὴν μικρὰν αἴθουσαν

τῶν ἀνθέων ὑπὸ τῶν λάμπων τοῦ φωταερίου· φαντάζομαι νέας ἐντυπώσεις, καὶ νέας λουλουδένια· παραστάσεις· ἀλλ' ἡ αἴθουσα κλείει, καὶ ἀπομένω εἰς τὰ κρύα. . . τῆς νυκτός.
Ἐν τούτοις θὰ τὰ ποῦμε καὶ πάλιν.

Ἐοουλουλοῦ.

ΧΡΟΝΙΚΑ ΚΑΛΑΜΩΝ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ ΜΑΣ)

Καλάμια 2 Μαΐου.

Διὰ νὰ μὴ λησμονήσωμεν τὴν τέχνην μας, ἤκουσαμεν προχθὲς ἐν ἡ μᾶλλον δύο μπούμ! Δύο μικροὶ κακούργοι παραφυλάσσοντες εἰς μίαν τῶν κεντρικωτέρων ὁδῶν τῆς πόλεως, εἰς τὴν παρὰ τῷ Σουεζ οἰκίαν τοῦ Γ. Μπολιανοπούλου, ἐπέτεθον προχθὲς (27 Ἀπριλίου) κατὰ τοῦ ἐκ τοῦ σχολείου ἐξερχομένου μαθητοῦ Εὐνοφῶντος Λ. Παρασκευοπούλου διὰ ροπαλῶν καὶ ἤρξαντο τύπτοντες αὐτὸν, ὄχι βεβαίως χάριν διασκεδάσεως καὶ παιδιᾶς. Ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του ὁ τυπτόμενος ἐξαγαγὼν μάχαιραν, ἣν ἔφερε μεθ' ἑαυτοῦ, διότι ἀπὸ τῆς προτεραίας ἠπέιλτο αὐτὸν, ἐπέτεθη κατὰ τοῦ ἐνὸς καὶ ἐπλήγησεν αὐτὸν κατὰ τὴν ὠμοπλάτην ἐλαφρῶς. Τότε ἀμφότεροι ὁ εἰς μετὰ τὸν ἕτερον ἐξεκένωσαν κατ' αὐτοῦ τὰ πιστόλια των καὶ ἐτραυμάτισαν αὐτὸν ὁ μὲν κατὰ τὸν πόδα, ὁ δὲ κατὰ τὴν κεφαλὴν. Τὸ κακουργώτερον εἶναι ὅτι δὲν ἤρκεσθησαν εἰς τὸν πρῶτον πυροβολισμόν, ὅστις ἔρριψεν αὐτὸν χαμαί, ἀλλὰ καὶ δεύτερον ἐπρόσθεσαν, διὰ νὰ μὴ γλυτώσῃ. Ἐκ τῶν τραυμάτων τούτων ὁ ἀτυχὴς παῖς διατρέχει τὸν

— Ἡ Ἰωάννα εἰς τὴν ταραχὴν της ἠπατήθη, κύριε· ἀδικῶς κατήγγειλε τὸν Λυκογιάννην.

Ἡ φυσιογνωμία τοῦ κυρίου Λαγγάρδ ἐφωτίσθη, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἠκτινοβόλησαν.

— Κατ' ἀρχὰς καὶ ἐγὼ καθὼς ὅλοι ἐπίστευσα ὅτι ὁ Λυκογιάννης εἶχε διαπράξει τὸ κακούργημα τοῦτο· ἀλλὰ ἔμαθα ἔπειτα ὅτι συνέβη κατὰ τὴν φρικώδη ἐκείνην νύκτα. Ὅχι μόνον δὲν ἦτο ἐνοχος, ἀλλὰ καὶ ἔσπευσεν εἰς βοήθειαν τῆς δυστυχούς Ἰωάννας καὶ τὴν ἔσωσεν ἀπὸ τὴν κτηνώδη ἐπίθεσιν ἀθλίου τινος, ὅστις ἔμεινεν ἄγνωστος· ὁ ἴδιος πάλιν διὰ μεγάλων προσπαθειῶν ἠγωνίσθη νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ ὀρμητικοῦ ρεύματος, τὸ ὁποῖον, φεῦ! τὴν παρέσυρε.

Δυστυχὴς Ἰωάννα! Ἐνόμισεν ἑαυτὴν ἀτιμασθεῖσαν, ἡ δὲ ὀλεθρία αὕτη πλάνη τὴν ὤθησεν εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, εἰς τὸν θάνατον!

— Ποῖος, Ἰάκωβε, σὰς ἔδωκεν τὰς πληροφορίας ταύτας;

— Ὁ Λυκογιάννης δὲν ὀμιλεῖ, κύριε, καὶ ἐν τούτοις αὐτὸς μόνος διηγῆθη εἰς τινα νεάνιδα, ἥτις μόνη ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ αὐτὸν, τὸ τρομερὸν δράμα. Ἡ ἴδια νεάνις ἦλθε ἐδῶ πρό τινων ἡμερῶν καὶ μὲ διεφώτισε.

— Τότε, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη θὰ ἐγνωστοποίησεν ἤδη εἰς τὸ δικαστήριον τοῦ Ἐπιναλ . . .

— Τίποτε ἀκόμη.

— Διατί;

— Ἀναμένει.

— Ἀναμένει! Ἀλλὰ τί δύναται λοιπὸν ν' ἀναμένη; Τί; Κατηγορεῖται ὁ δυστυχὴς αὐτὸς καὶ ἐνῶ γνωρίζει ὅτι εἶναι ἀθῶος, δὲν διαμαρτύρεται!

— Κύριε, ἀπάντησεν ὁ Ἰάκωβος μετὰ προφανοῦς ἀμνηχανίας, ἡ νεάνις αὕτη ἀγαπᾷ τὸν Λυκογιάννην!

— Τὸν ἀγαπᾷ! ἐπεφώνησεν ὁ κ. Λαγγάρδ· ἀλλ' ὁ λόγος αὐτὸς εἶναι ἰσχυρότερος παρὰ πάντα ἄλλον διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν ἀθωότητά του!

Ὁ νεανίας ἀνεγνώρισε τὴν λογικὴν τῶν ἐπιχειρημάτων αὐτοῦ.

— Ὁρθῶς, ἔχετε δίκαιον, εἶπεν.

— Ἰάκωβε, πρέπει νὰ ὑπάρχη αἰτία, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ σιωπᾷ ἡ κόρη αὕτη.

Ὁ ἀξιωματικὸς ἐφρικίασεν.

— Ἀλλὰ, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, ἐν τῷ συμφέροντι τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀληθείας πρὸ πάντων, θὰ τὴν ἀναγκάσωμεν νὰ ὀμιλήσῃ! Πῶς ὀνομάζεται, Ἰάκωβε, ἡ νεάνις αὕτη;

— Συγγνώμην, κύριε, ἀφοῦ σὰς ἀπεκάλυψα τὸ μυστικόν της, ἐὰν σὰς εἶπω καὶ τὸ ὄνομά της . . .

— Ὑποθέτω, Ἰάκωβε, ὅτι δὲν μὲ θεωρεῖτε ἱκανὸν νὰ καταχρασθῶ μυστικὸν τοιαύτης φύσεως· ἐὰν ἡ νεάνις σὰς ὑπεχρέωσε νὰ ὑποσχεθῆτε ὅτι δὲν θὰ πῆτε εἰς κανένα τὸ ὄνομά της . . .

έσχατον κίνδυνον. Αίτια τού γεγονότος είναι ότι ο κτυπηθείς τήν προηγουμένην έρράπισε μικρόν συγγενή των φονέων, όστις ύβριζε και έλιθοβόλει αυτόν διερχόμενον.

Η έκ τού γεγονότος τούτου παραχθείσα εις τόν τόπον συγκίνησις είναι μεγίστη, διότι αποδεικνύεται έξ αυτού ότι ούδεις δύναται νά έχη ασφάλειαν, διότι ή κακουργία ήγειρε θρασειαν τήν κεφαλήν, και ότι ούδè τήν έκ τής τιμωρίας τού έγκλήματος ίκανοποίησιν. Οί δρσται έστράπησαν εις φυγήν και μέχρι τούδε ό μèn εις δέν συνελήφθη, ό δè έτερος μόνος προσήλθε. Περί τούτου δè προκειμένου όφείλω νά σημειώσω ότι όσον ζήλον ανέπτυξεν ή εισαγγελική άρχή, τόσην άκηδείαν, ίνα μή μεταχειρισθώ άλλην βαρυτέραν λέξιν, έδειξεν ή αστυνομική ή μάλλον ή δημοτική, διότι άλλο δήμαρχος και άλλο άσυνόμος· ό άσυνόμος είναι τοιούτος επί φιλή όνόδιότι ματι, τά αστυνομικά όργανα είναι όργανα τού δημάρχου. Περί τού παραδόξου τούτου φαινομένου τής μεταξύ άσυνόμου και δημάρχου διαστάσεως προσεχώρως θέλω σας γράψει έν έκτάσει, διότι είναι άρκετά χαρακτηριστικόν τής κοινωνικής μας καταστάσεως.

Έτερον χαρακτηριστικόν τής καταστάσεώς μας φαινόμενον είναι ότι οί μικροί φονείς παρεφύλαττον συντρώγοντες και συμπίνοντες μετά δύο χωροφυλάκων έν παρακειμένω ταβερνείω, λέγεται μάλιστα ότι ό εις των φονέων ένώπιον των όφθαλμών των χωροφυλάκων έξήγαγε τό πιστόλιόν του. Μετά τό γεγονός οί χωροφύλακες ούτοι κατεδίωξαν δ'ήθεν τούς φονείς, άλλ' άμα φθάντες εις τόν ποταμόν, όν οί διωκόμενοι διήλθον, έστάθησαν. . . δια νά αφαιρέσωσι τά υποδήματά των.

Έτερον γεγονός όμοίας περίπου φύσεως, ούχι όμως και τόσον τραγικόν, έχομεν τόν δια μαχαιριδίου τραυματισμόν έτέρου μικρού παιδός υπό δύο έτέρων συνηλικιωτών του.

Συναφές μετά των άνω ύπάρχει έτερον γεγονός επίσης χαρακτηριστικόν τής ήθικής παρρυσίας τού τόπου. Πρό μνηός ειχε διαταχθè ή άφοπλισμός των πολιτών και τέ μέτρον τούτο έλειτούργησεν επί δεκαπενθήμερον περιπου δειξαν τά σωτήρια αυτού άποτελέσματα. Έν τούτοις και τό σωστικόν τούτο μέτρον έλαβε τήν τύχην τόσων άλλων, διότι επί τέλους άνεστάλη. Διατί; Πέ μου το και σύ. . . Έγώ γνωρίζω μόνον και θά σοι είπω τήν άφορμήν τής άναστολής τού μέτρου τούτου, ήτις είναι αύτη: Έσπέραν τινά ή επιτετραμμένους τόν άφοπλισμόν λοχίαις έκάθητο έν τώ όδικώ καφερείω, έκάθητο δè μετ' αυτού και των όργάνων του δύο πολιται. . . όπλοφορούντες. Ο καλός εισαγγελεύς μας κ. Άνδρ. Γαλλιάτσας παρακαθήμενος μετά δικαστών και άλλων και ιδ' έν τό άτοπον και σκανδαλώδες τού πράγματος έγερθείς τής θέσεώς του άφώπλισε τούς όπλοφορούντας, όπερ όμως παρώξυνε τόν λοχίον, όστις, άφ' ού πρώτον έζήτησε τόν λόγον παρά τού κ. εισαγγελέως δια τήν τόλμην του, είτα πρòς συμπλήρωσιν τής έκδικήσεώς του ήγήρθη τής θέσεώς του και πορευθείς έποίησατο έρευναν επί τε τού εισαγγελέως, τού ειρηνοδίκου, των δικαστών και άλλων παρακαθημένων δικηγόρων και λοιπών πολιτών. Τοιαύτη ήτο ή άφορμή τής παύσεως τού σωτηρίου μέτρου τού άφοπλισμού, όστις κατά τά 8[10 τούλάχιστον είναι ή αίτία των συμβαινόντων δυστυχημάτων. Υποψιθιρίζεται δè ότι ό λοχίας προέβη εις ό,τι προέβη, σπρωγμένος από άλλους έχοντας συμφέρον νά παύση ή άφοπλισμός.

Προχθές έγινετο έναρξις τού κακουργοδικείου, περί ού προσεχώρως λεπτομερείας τινάς.

Αγύρευτος.

— Κάμμίαν ύπόσχεσιν δέν μου άπήτησεν.
— Έν τή περιπτώσει ταύτη, Ιάκωβε, έμπιστευόμενος τούτο εις έμέ δέν προδίδετε αύτήν. . .

— Όνομάζεται Έρριέτη Δεσιμαίτζ.
Ο κύριος Λαγγάρδ άνεπήδησεν.
— Έρριέτη Δεσιμαίτζ! έπεφώνησε τετραγαγμένος και εκπέμπων φλόγας έκ των όφθαλμών.

Ο νεανίας έθεώρει αυτόν έκπληκτος,
Ο κύριος Λαγγάρδ έκάθισεν. Αί λάμψεις τού βλέμματός του άπεσθέσθησαν, τό δè πρόσωπόν του άνέλαβε τήν συνήθη αυτού έκφρασιν.

— Τώρα έννοώ, είπεν ήσυχα ήσυχα, τί έμποδίζει τήν δεσποινίδα Δεσιμαίτζ νά κάμη διάδημα, τό όποιον θά τήν ήνάγκαζε ν' άποκαλύψη ό,τι θέλει νά έχη κρυμμένον ή θά τήν έκαμνε νά διατρέξη τόν κίνδυνον τού νά μαντεύσουν τό μυστικόν τής καρδιάς της.

Δέν έχω ανάγκην, Ιάκωβε, νά σας είπω ότι ένδιαφέρομαι δια τήν τύχην τού δυστυχοϋς Λυκογιάννη· έννοήσατε; Οά ύπολάβητε πράγμα έκτακτον, διότι ασχολούμαι περί τού άθλιού τούτου όντος. . . Βεβαίως, φίλε μου, ύπάρχει κάποιος λόγος. Ποίος είναι αυτός; Οά τόν γνωρίσητε βραδύτερον.

Μετά μίαν στιγμήν ή Ιάκωβος Βαιγιάν είσήλθεν, έπειδή ήτο ή ώρα τού δείπνου.

Τήν έσπέραν ταύτην έκοιμήθησαν ένωρίς εις τόν οίκον τού

γηναιού λοχαγού. Έπειδή ή κύριος Λαγγάρδ ήτο κατακουρασμένος, διότι από πέντε ήμερών δέν ειχε κατακλιθè, ήθελον νά τού παράσχουν τόν αναγκαιούντα καιρόν πρòς ανάπαυσιν.

Ότε ήγήρθη τήν έβδόμην πρωϊνήν ώραν, άν και ή ύνος του ήτο τετραγαγμένος, και συνεχώς διεκόπτετο, ήσθάνθη έαυτόν ίσχυρόν δια νέους κόπους.

Ο λοχαγός ειχεν έγερθè πρò μιάς ώρας, ή δè κύριος Λαγγάρδ τόν εύρεν περιπατούντα έν τώ κήπω.

— Έκοιμήθητε καλά, κύριε; ήρώτησεν ή Ιάκωβος.

— Άρκετά καλά, φίλε μου, έπειδή και δέν είμαι πλέον κουρασμένος. Έπιθυμώ νά κάμω σήμερον έκδρομήν τινα έν τή έξοχῃ. Θέλετε νά με ακολουθήσετε;

— Εύχαρίστως!

— Τότε, Ιάκωβε, μπορείτε νά βάλετε τά υποδήματά σας.

Ο Ιάκωβος Βαιγιάν πληροφορηθείς περί τής προθέσεως των ξένων του, έσπευσε νά καταβῃ, ή δè Γερτρούδη έπέσπευσε τό πρόγευμα.

Τῃ όγδόῃ ώρα άμφότεροι ήσαν έν τώ μέσφ των άγρών. Έστράπησαν τήν παρόχθιον όδόν πορευόμενοι εις τήν άνωφέρειαν τού Βλιγνυκούρ.

Ευθύς ή Ιάκωβος στάς και δείξας έν μέρος τού ποταμού.

— Έκει, είπε δια φωνῃς πεπισμεμένης και μόλις δυνάμενος νά κρατήση τά δάκρυά του, ή δυστυχῆς μου Ιωάννα. . .

— Α! εκεί; είπεν ή κύριος Λαγγάρδ. (Ακολουθεί)